

א) [ומה עתה:] (ג) [ע]י
תוס' יומא יז: ד"ה יודי
וכי אריכות בסוגיא דהכא]

גליון הש"ס

הש"י ד"ה בל ל' יום. ע.
מג"א ס"י תרי"ג ס"ק י"ב:

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות ד.

עין משפט
גר מצוה

ד.

א ב מיי פ"ח מהל'
אבל הל' ח סגנו עשין
ב טו"ע י"ד ק"י סגנו
וכי שגט סעי' ב [רב]
אלפס כאן ובמק"פ"ג דף
ל"א.
י ג מיי ומגנ שס טו"ע
שס ס"י שפא סעי' ו:
יא ד מיי פ"י שס הל' ג
סגנו שס טו"ע שס
ס"י שגט סעי' ב [ע"י
כ"מ]:
יב ה מיי פ"ב מהל'
אסוריו ג"ה הל' א
סגנו לאוין קמ טו"ע
אה"ע ס"י ככ סעי' א
וטו"ע י"ד ס"י שפג
סעי' ב:

תוספות ר"ד

אמר רפ"ם בר פפא
א"ר חסדא לא שנו אלא
שניתן מים ע"ג בשר
אבל לא ניתן מים ע"ג
בשר מיוחד. אמר רבא
ובכרז א"ר שניתן מים
על גבי בשר מיוחד.
א"ר פפא ובכפר א"ר
שלא ניתן מים ע"ג בשר
לא מיוחד. ואלא דרב
חסדא היכי משכחת לה
בגון מתא מחסיא דמפקא
מכפר ומפקא מכרז: אמר
מר הוא ישר בין האנשים
וכו'. מסייע ליה לר' יוחנן
דאמר ר"י א"ר ש"פ שאמרו
איך אבילות במועד אבל
בדריש שבצענה נהוג. פ"י
ד' ימי החונות כשבעת
ימי הרגל הן לו. ומפני
שתשימי המטה היו דבר
של צנעה שאין בני
העולם מרגישים אסור:
דרש ר"ן ברי' דרבא
משמיה דרבא לא שנו
אלא שלא בעל שיצרו
תוקפו אבל בעל אשתו
ישנה עמו בבית. והא הכא
בבעל עסקינן וקנין הוא
ישן בין האנשים וכו'. כי
קאמר ר"י אפירסה נדה.
והא וכן קנין ה"ק וכן
מי שפירסה אשתו נדה
ולא בעל הוא ישן בין
האנשים ואשתו ישנה בין
הנשים פ"י אבל [בעל]
כל נדה דעלמא מתקיים
בעלה בבית וכשמת אביו
של חתן או אמה של כלה
צריכי שימור:

בועל בע"ית מצוה ופורש. קודם שיקצר המת אצל לאחר שנקצר
לא כדלמרינן בסמוך דברים של צינעה נוהג ודייק לה
מדקמני כל אותן הימים הוא ישן בין האנשים כו' מיהו מרישא דהכא
לא ה"מ למידק דדוקא כשהמת צדד הוא דשרי צעילת מנזה דמנזי
לדחוי דבועל צעילת מנזה היינו
אפי' לאחר שחל עליו אבילות אצל
קשה לרש"א אמאי לא דייק מדקמני
מדלל הסיר אלא צעילת מנזה דוקא
ואור"י דהמ"ל פורש משום דס בתולים
כדלמרינן ב'פ' מינוקט (נה דף סה):
אצל מהוא ישן בין האנשים דייק שפיר
דהוי משום אבילות דאי משום נדות
כיון דבעיל אשתו ישנה עמו כדלמרי
רב יוסף בסמוך ועוד דכל אותן
הימים משמע דבכולהו היו חד
טעמא דהיינו משום אבילות והשתא
מקילינן טפי צלנינות לאורייתא
מבאבילות דרבנן מידי דהוה אנעילת
סנדל ועטיפת הראש וכפיית המטה:
בע"ית מצוה. קרי לה צעילת
מנזה משום דכתיב כי
בועליך עושיך ואמרי' (סנהדרין דף
כג:) אין אשה כורתת צרות אלא למי
שעושה אותה כלי וע"י כך מידבק
בה וצאין לידי פריה ורביה ולהכי
קרי לה לבעילה ראשונה צעילת מנזה:
אבל איפכא א"א. וה"ה אם
אבילות מממת שאר קרובים
תימה דלמר ב'פ"ג דמועד קטן (דף
כג) ושם מתה אשתו אסור לישא עד
שיצדו ג' רגלים ואם אין לו צנים
מותר לישא לאלתר משום פריה ורביה
הניחה לו צנים קטנים מותר לישא
לאלתר משום פריה ורביה והכא אמר
אבל איפכא לא ומשמע דצאין לו
צנים עסקינן מדקאמר דליכא דטרס
להו משמע דבצנור איירי וי"ל
דלאלתר לאו דוקא אלא כלומר מותר
לאחר ז' ומיהו לבעול אסור עד
לאחר ל' כדמוכח במה ה"י צע"ה
שמתה אשתו של יוסף הכהן וצנעו
לאחמה צבית הקצרות לאי ופרנקי
צני אחותיך ואעפ"כ לא צא עליה
עד זמן מרובה מאי זמן מרובה שלשים

ופורש. ויקצרו את המת מיד לכיון דלהל עליו חתונה הוא לגביה
כרגל ולא אח"כ אבילות וחילול ונוהג שבעת ימי המשתה כו': וכל
אותן הימים. של ימי המשתה ושל אבילות: הוא ישן כו'. ואין
מתחדין זה עם זה שמה יבעול ואצל אסור במשמיה המטה כדלפינן
באלו מגלחין (מ"ק דף טו): ואף שבעת
ימי המשתה שהן כרגל נוהג הוא
אבילות של דברי צינעה דהיינו אסור
תשימי כדלקמן: ואין מונעין.
בשביל האבילות אין אסורין עליה
תכשיטיה שלא תתגנה על בעלה:
כל שלשים יום. ואע"פ שהן ימי
אבילות לשאר בני אדם וכל שכן
משלשים ואילך: דליכא איניש דטרס.
אם יפסקו מה שהבינו: שנתן מים
על גבי צמר. שזו אינו ראוי למוכרו
במקולין: ככר. שכיחי אינשי טובא
ויש קופצים הרבה: אלא דרב חסדא.
דמפליג בין נתן ללא נתן: היכי
משכחת לה. לא בכרך ולא בכפר:
דמפקא מכרז ומפקא מכפר. מנזאה
מכלל כרך ומנזאה מכלל כפר. גדולה
מכפר וקטנה מכרז: תניא כרז
חסדא. דמוקי לה צנתן מים על
גבי צמר: וכן מי שפירסה אשתו
נדה. כניסתה לחופה: הוא ישן
כו'. ואין נאמנין זה עם זה: בין
כך ובין כך. בין יש אונס בין אין
אונס: לא יבעול. צעילה ראשונה:
לא צערב צצם כו'. צליל שבת מפני
שעושה חבורה: ולא במו"ש.
לקמן (ע"ב) מפרש: מסייע ליה. הא
דקמני דאסור בתשימי שבעת ימי
המשתה שכן לו כרגל: של צינעה.
שאינו ניכר לצניות שהוא אצל בכך:
לא שנו. דאין נאמנין להתייחד:
אלא שלא בעל. דתקוף ליה ירייה:
דבעול עסקינן. דקמני בועל צעילת
מנזה לפני קצרות המת: כי קאמר.
רבא לא שנו אפירסה אשתו נדה
קאמר דכיון דנדה חמורה בעל מהימן
עלה דלא אחי לזלוויל באסור כרת: הא
וקו קפני. קס"ד אכולה מילתא דאבילות
מדמינן ליה ובאבילות דבעל עסקינן:
ה"ק

יום מכלל דכנסה תוך ל' ותוך שבעה ודאי אסור כדמוכח הכא ומה שאמר לה צנעה"ק לא היה זה כניסה אלא שידוכין בעלמא ונראה לר"י דודאי אותנו
שיש לו צנים קטנים מותר לישא תוך ל' כדמשמע בעובדא דיוסף הכהן אצל אחתו שאין לו צנים כלל אסור לישא עד לאחר שלשים כיון שאין יכול
לבעול תוך שלשים וכן משמע במס' שמחות (פ"י) דתניא ד"ר כשיש לו צנים גדולים אצל אין לו צנים או שיש לו צנים קטנים מותר לישא אחרת
לאחר ל' משמע דאסור אפי' לישא תוך שלשים ואע"ג דיש לו צנים קטנים מותר לישא תוך שלשים מ"מ נקט אחר שלשים משום אין לו
צנים ור"ת ר"ל דצאין לו צנים אפי' לבעול שרי תוך שלשים אחר ז' משום פריה ורביה וההיא דשמחות אינה מתיישבת כפי' ונראה
דביש לו צנים קטנים שרי לישא ואפי' אם היא נמי אבילה מפני שמפרינסת צניו ואע"פ שאפשר באחרת כדמוכח בעובדא דיוסף הכהן
שהיתה אבילה מאחיתה ומיהו אין כל כך ראייה דשמא שאני התם לפי שהיא תרחם על בני אחותה יותר מאחרת ואע"ג דתנן צפרק המולך
(יבמות דף מה. מה) ושם כל הנשים יתארכו חוץ מאלמנה מפני האבול ולא מפליג מידי משמע שאסורה אפי' למי שיש לו צנים קטנים כשהיא אבילה
התם משום דבלאו הכי אסורה דלריכה להמתין ג' חדשים משום הצננה ואור"ת דאפי' מתו אציו ואמו יכול לנכנס אחר ל' והא דלמרי'
במועד קטן (דף כג:) על כל המתים נכנס לבית המשתה אחר ל' על אציו ועל אמו אחר י"ב חדשים ה"מ בשאר שמחות אצל לישא
אשה שהיא מנזה יתירה מותר ואפי' יש לו צנים משום שנאמר (קהלת יא) צבקר זרע [את] זרעך ולערב אל תנח ידך והציא ראייה מדתניא
סתם כל ל' יום לנישואין ולא מפליג בין אציו ואמו לשאר קרובים משמע דבכולהו לאחר ל' מותר וה"ר יוסף הציא ראייה לדבריו
דתנן במסכת שמחות (פ"ט) כהדיא על כל המתים אסור לילך לבית המשתה עד שיסלימו ל' יום ועל אציו ועל אמו אסור כל שנים
עשר חדש אלא"כ היה של מנזה אלמא שרי בכל משתה של מנזה וצ"ע אי קאי נמי ארישא ושרי אפי' תוך ל' יום: **בגון מתא מחסיא**.
תימה רב חסדא מאי דוחקיה לאוקומי צנתן מים על גבי צמר נוקמה בכפר אע"פ שלא נתן מים על גבי צמר ויש לומר משום דניחא
ליה לרב חסדא לאוקומה צרוז עיירות שהן צינוניות וה"ק בגון מתא מחסיא ורוז עיירות ומש"ה נקט נמי בצרייתא דמייתי ונתן מים על
גבי צמר משום דאיירי צרוז עיירות: **מסייע** ליה לר' יוחנן כו'. מועד וחתן משום אותן כו"מ כההיא דתניא ב'פ"ק דמועד קטן (דף
ז) ושם חתן שנוגד בו נגע ונתנין לו ז' ימי המשתה לו ולא ציטלימו ולכנסו וכן בגרגל ונתנין לו כל ימות הרגל: **אבל דברים של צינעה נוהג**.
פ"י חובה לעשות כן ולא רשות מדמייתי סייעתא מן הצרייתא וא"ת רב ושמואל דלמרי צפרק בתרא דמועד קטן (דף כד.) דתשימי המטה
בשבת של ז' ימי אבילות רשות תיקשי להו צרייתא דהכא ואין סברא לחלק בין מועד לבעול צנתן מים אלא נראה לר"י דרב
ושמואל מפלגי בין חתן למועד ושבת אצל קשה דכל אותן הימים הוא ישן בין האנשים משמע אפי' בשבת ופסקו ה"ג כו' יוחנן ופירשו אע"ג
דקיימא לן כדברי המיקל באבל ה"מ צננאי אצל באמוראי לא ואור"י דודאי נראה דהלכה כר' יוחנן מדלמרי הש"ס הכא מסייע ליה לר' יוחנן:
והאע"ת